

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2016 r.

Pozycja 480

POSTANOWIENIE

z dnia 28 lipca 2016 r.

Sygn. akt Ts 79/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski – przewodniczący i sprawozdawca
Zbigniew Jędrzejewski
Julia Przyłębska

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej B. C. w sprawie zgodności:

art. 39a ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o administrowaniu obrotem towarowym z zagranicą (Dz. U. Nr 97, poz. 963, ze zm.), a także § 4 ust. 2 oraz § 7 ust. 1 i 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 8 lutego 2005 r. w sprawie pozwoleń na przywóz konopi z krajów trzecich (Dz. U. Nr 24, poz. 198, ze zm.) z:

a) art. 2, art. 20 i art. 22 oraz art. 31 ust. 3 w związku z art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

b) art. 10 ust. 1 oraz art. 45 ust. 1 w związku z art. 178 ust. 1 Konstytucji,

c) art. 9 w związku z art. 91 ust. 2 i 3 Konstytucji w związku z art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE z 2012 r. C 326, s. 47) i art. 17 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 507/2008 z dnia 6 czerwca 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1673/2000 w sprawie wspólnej organizacji rynków lnu i konopi uprawianych na włókno (Dz. Urz. UE z 2008 r. UE L 149, s. 38) w związku z art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE z 2012 r. C 326, s. 13),

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. We wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 25 kwietnia 2016 r. (data nadania) skardze konstytucyjnej, sporządzonej przez adwokata, B. C. (dalej: skarżący) zarzucił niezgodność art. 39a ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o administrowaniu obrotem towarowym z zagranicą (Dz.U. 97.963, ze zm.; dalej: ustawa z 2004 r.), a także § 4 ust. 2 oraz § 7 ust. 1 i 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 8 lutego 2005 r. w sprawie pozwoleń na przywóz konopi z krajów trzecich (Dz.U.24.198, ze zm.; dalej: rozporządzenie z 2005 r.) z: po pierwsze – art. 2, art. 20 i art. 22

oraz art. 31 ust. 3 w związku z art. 64 Konstytucji; po drugie – art. 10 ust. 1 oraz art. 45 ust. 1 w związku z art. 178 ust. 1 Konstytucji; po trzecie – art. 9 w związku z art. 91 ust. 2 i 3 Konstytucji w związku z art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.Urz.UE.2012.C.326.47; dalej: Traktat o funkcjonowaniu UE) i art. 17 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 507/2008 z dnia 6 czerwca 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1673/2000 w sprawie wspólnej organizacji rynków lnu i konopi uprawianych na włókno (Dz.Urz.UE.2008.L.149.38; dalej: rozporządzenie 507/2008) w związku z art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.Urz.UE.2012.C.326.13; dalej: Traktat o UE).

2. Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym:

2.1. Prezes Agencji Rynku Rolnego (dalej: Prezes ARR) decyzją z maja 2010 r. udzielił skarżącemu, który prowadzi działalność gospodarczą, pozwolenia na przywóz nasion konopi nieprzeznaczonych do siewu o kodzie CN 1207 99 91 w ilości 21 000 kg.

Skarżący dokonał na podstawie udzielonego mu pozwolenia przywozu nasion konopi w ilości 21 000 kg, co stanowiło 100% ilości określonej w pozwoleniu (zgłoszenie celne z maja 2010 r.).

Zgodnie z § 4 ust. 2 rozporządzenia z 2005 r. skarżący, występując z wnioskiem o wydanie pozwolenia, zobowiązał się, że w terminie dwunastu miesięcy od dnia udzielenia pozwolenia przywiezione nasiona zostaną: uczynione niezdatnymi do siewu; wymieszane z nasionami innymi niż nasiona konopi – do celów żywienia zwierząt; wywiezione do kraju trzeciego. Ponadto, stosownie do § 7 ust. 1 rozporządzenia z 2005 r., skarżący zobowiązany był do przedłożenia Prezesowi ARR, w terminie czternastu miesięcy od dnia udzielenia pozwolenia, dokumentów potwierdzających dokonanie powyższych czynności.

2.2. W dniu 12 maja 2011 r. do Prezesa ARR wpłynęło pismo skarżącego wraz z oświadczeniem o wymieszaniu nasion konopi z innymi nasionami w celu wytworzenia mieszanki paszowej.

Pismem z czerwca 2011 r. Prezes ARR wezwał skarżącego do dostarczenia – w terminie do 20 lipca 2011 r. – dokumentów określonych w § 7 ust. 3 rozporządzenia z 2005 r., potwierdzających, że przywiezione nasiona zostały poddane wymaganym działaniom.

W dniu 22 lipca 2011 r., tj. po upływie przepisane terminu, do Prezesa ARR wpłynęło pismo skarżącego, w którym poinformował o składzie wytworzonej mieszanki paszowej. Do pisma tego skarżący dołączył kopie dokumentów potwierdzających zakup surowców do produkcji mieszanki, które – w ocenie organu – nie spełniały wymogów określonych w § 7 ust. 3 rozporządzenia z 2005 r.

Pismem z lipca 2011 r. Prezes ARR zlecił Oddziałowi Terenowemu Agencji Rynku Rolnego w K. przeprowadzenie kontroli spełnienia przez skarżącego warunków, na jakich nadano mu upoważnienie do przywozu z krajów trzecich nasion konopi innych niż siewne. W wyniku przeprowadzonej kontroli ustalono, że przywiezione na podstawie pozwolenia z maja 2010 r. nasiona konopi zostały odsprzedane w formie nieprzetworzonej kolejnym nabywcom jako komponent do wytwarzania pasz.

2.3. Decyzją z listopada 2011 r. w sprawie Prezes ARR nałożył na skarżącego karę pieniężną w wysokości 47 518,20 zł, co stanowiło 60% wartości celnej nasion objętych pozwoleniem z 20 maja 2010 r.

Od powyższej decyzji skarżący wniósł odwołanie do Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, który decyzją ze stycznia 2012 r. w sprawie utrzymał w mocy rozstrzygnięcie Prezesa

ARR.

Na decyzję ze stycznia 2012 r. skarżący wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., który ją oddalił wyrokiem z września 2012 r. w sprawie, podtrzymanym przez Naczelny Sąd Administracyjny – Izbę Gospodarczą w wyroku z listopada 2015 r. w sprawie.

3. Zdaniem skarżącego „określenie przez polskiego ustawodawcę kary administracyjnej w stałej i rażąco wysokiej kwocie bez względu na wagę naruszenia oraz bez możliwości uwzględnienia okoliczności faktycznych naruszenia jak i wagi naruszonych obowiązków oraz sytuacji majątkowej karanego (...); określenie czynności, którym należy poddać nasiona w odmienny sposób, niż określa je art. 17 ust. 2 akapit 2 rozporządzenia (...) [507/2008], które stosuje się w całości i bezpośrednio (§ 4 ust. 2 pkt 1, 2 i 3 oraz § 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 3 rozporządzenia (...)) [z 2005 r.] wprowadzający dodatkowe nieproporcjonalne ograniczenia swobody działalności gospodarczej i nieuzasadnione ważnym interesem publicznym; wprowadzenie w treści § 7 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia (...) [z 2005 r.] zamkniętego katalogu »środków dowodowych«, na wykazanie realizacji obowiązków, o których mowa w art. 17 ust. 2 akapit 2 rozporządzenia (...) [507/2008]; wprowadzenie w treści § 4 ust. 2 pkt 1, 2 i 3 oraz § 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 3 i ust. 3 pkt 2 rozporządzenia (...) [z 2005 r.] obowiązku dokonania działań przewidzianych w art. 17 ust. 2 akapit 2 rozporządzenia (...) [507/2008] osobiście przez importera stanowi nadmierne i niezgodne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej ograniczenie wolności działalności gospodarczej oraz prawa własności”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 77 ust. 1 w związku z art. 81 ust. 1 *in fine* ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.2016.293; dalej: ustawa o TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał Konstytucyjny bada, czy w sprawie nie zachodzą przesłanki odmowy nadania skardze dalszego biegu, o których mowa w art. 77 ust. 3 ustawy o TK.

2. W pierwszej kolejności Trybunał Konstytucyjny przypomina, że z art. 79 ust. 1 Konstytucji wynika, iż skarga konstytucyjna przysługuje tylko w wypadku, gdy zostały naruszone wolności lub prawa określone w Konstytucji. Artykuł 79 ust. 1 ustawy zasadniczej nie przewiduje możliwości kwestionowania w trybie skargi konstytucyjnej zgodności przepisów aktów normatywnych z przepisami konstytucyjnymi o charakterze ustrojowym (*in casu*: art. 9, art. 10 ust. 1 czy art. 91 ust. 2 i 3 Konstytucji, z których nie wypływają konstytucyjne wolności lub prawa jednostki) ani z przepisami prawa międzynarodowego (*in casu*: art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu UE, art. 5 ust. 4 Traktatu o UE oraz art. 17 ust. 2 rozporządzenia 507/2008).

W związku z powyższym – na podstawie art. 77 ust. 3 pkt 4 *in fine* ustawy o TK – należało, ze względu na niedopuszczalność orzekania, odmówić nadania dalszego biegu analizowanej skardze w zakresie badania zgodności art. 39a ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 ustawy z 2004 r., a także § 4 ust. 2 oraz § 7 ust. 1 i 3 pkt 2 rozporządzenia z 2005 r. z art. 10 ust. 1 Konstytucji, a także z art. 9 w związku z art. 91 ust. 2 i 3 Konstytucji w związku z art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu UE i art. 17 ust. 2 rozporządzenia 507/2008 w związku z art. 5 ust. 4 Traktatu o UE.

3. W dalszej kolejności Trybunał stwierdza, że merytoryczna kontrola zarzutu niezgodności art. 39a ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 ustawy z 2004 r., a także § 4 ust. 2 oraz § 7

ust. 1 i 3 pkt 2 rozporządzenia z 2005 r. z art. 2, art. 20 i art. 22 oraz art. 31 ust. 3 w związku z art. 64, jak i z art. 45 ust. 1 w związku z art. 178 ust. 1 Konstytucji, byłaby również niedopuszczalna.

3.1. Istotą zarzutów podniesionych w skardze konstytucyjnej jest kwestia obowiązków związanych z procedurą importu nasion konopi o kodzie CN 1207 99 91 oraz wysokość kar, jakie mogą zostać nałożone na importera w przypadku niedopełnienia tych obowiązków.

Zgodnie z art. 8a ust. 1 ustawy z 2004 r. w przypadku towarów rolno-spożywczych, w zakresie określonym przepisami prawa Unii Europejskiej, Prezes ARR, w drodze decyzji administracyjnej, nadaje, na wniosek importera lub eksportera wspólnotowego, upoważnienie w zakresie obrotu towarami rolno-spożywczymi z krajami trzecimi, odmawia jego nadania, zmienia oraz cofa nadane upoważnienie. Przepis § 4 ust. 2 rozporządzenia z 2005 r. wskazuje, że jeżeli z wnioskiem o udzielenie pozwolenia na przywóz nasion konopi objętych kodem CN 1207 99 91 z przeznaczeniem innym niż do siewu występuje podmiot, któremu nadano upoważnienie w zakresie przywozu tego towaru – o którym mowa w art. 8a ustawy z 2004 r. – do wniosku należy dołączyć kopię upoważnienia nadanego wnioskodawcy oraz jego pisemne oświadczenie, że nasiona te w terminie dwunastu miesięcy od dnia udzielenia pozwolenia na przywóz, zostaną: uczynione niezdatnymi do siewu; wymieszane z nasionami innych roślin niż konopie – do celów żywienia zwierząt (przy czym zawartość nasion konopi nie będzie wynosiła więcej niż 15% całej mieszanki, chyba że na podstawie przepisów prawa wspólnotowego Prezes ARR, na umotywowany wniosek podmiotu ubiegającego się o udzielenie pozwolenia na przywóz, w drodze decyzji, wyrazi zgodę, aby zawartość nasion konopi nie przekraczała 25% całej mieszanki); wywiezione do państwa trzeciego.

Przepis § 7 ust. 1 rozporządzenia z 2005 r. określa, że importer wspólnotowy, w terminie czternastu miesięcy od dnia udzielenia pozwolenia na przywóz nasion konopi objętych kodem CN 1207 99 91 z przeznaczeniem innym niż do siewu, przedkłada Prezesowi ARR dokumenty potwierdzające, że w terminie dwunastu miesięcy od dnia udzielenia pozwolenia na przywóz nasiona te zostały poddane działaniom zgodnym z celem ich importu. Przy czym w § 7 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia z 2005 r. wskazano, że w przypadku wymieszania z nasionami innymi niż nasiona konopi – do celów żywienia zwierząt, dokumentami, o których mowa w ust. 1 tego przepisu, są dokumenty potwierdzające zakup surowców do produkcji pasz oraz sprzedaż pasz gotowych lub raport produkcyjny z wytworzonej serii mieszanki paszowej wraz z recepturą.

Z przedstawionych regulacji wynika jednoznacznie, że aby przywieźć na teren Rzeczypospolitej Polskiej ziarna konopi nieprzeznaczone do siewu, objęte kodem CN 1207 99 91 konieczne jest uzyskanie upoważnienia, a następnie wystąpienie z wnioskiem o udzielenie przez Prezesa ARR pozwolenia, przy czym wraz z tym wnioskiem podmiot składa oświadczenie, że w terminie dwunastu miesięcy od dnia udzielenia pozwolenia nasiona zostaną poddane wymaganym działaniom. Innymi słowy, podmiot, który dąży do importu nasion konopi, ma świadomość nakładanych na niego obowiązków. Skarżący złożył wymagane oświadczenie, co niewątpliwie świadczy o jego świadomości prawnej co do potrzeby określonych działań. Nie budzi również wątpliwości – w świetle załączonych do skargi konstytucyjnej rozstrzygnięć – że skarżący nie dochował przepisanych terminów na przedłożenie Prezesowi ARR stosownych dokumentów, określonych w rozporządzeniu z 2005 r.

Skarżący zarzuca naruszenie wolności działalności gospodarczej oraz prawa własności przez zaskarżone przepisy w zakresie, w jakim regulują one kwestie związane z procedurą importu nasion konopi objętych kodem CN 1207 99 91, nieprzeznaczonych do siewu, odmiennie od prawa Unii Europejskiej (rozporządzenie 507/2008), wyłączając bowiem możliwość wymieszania tych nasion z innymi ziarnami do celów żywienia zwierząt przez podmiot inny niż importer oraz określają katalog dokumentów, które fakt ten mają

potwierdzać.

Odnosząc się do tego zarzutu, Trybunał podkreśla, że wolność działalności gospodarczej, wyrażona w art. 20 i art. 22 Konstytucji, stanowi zarówno normę prawa w znaczeniu przedmiotowym – zasadę ustroju państwa, jak i podstawę prawa podmiotowego o randze konstytucyjnej. Wolność ta, choć niewątpliwie ma charakter szczególny, inny niż wolności i prawa, wskazane w rozdziale II Konstytucji – może stanowić podstawę uprawnień jednostki wobec państwa i organów władzy publicznej, które powinny i mogą być chronione w trybie skargi konstytucyjnej. Wolność działalności gospodarczej nie ma jednakże, co wielokrotnie podkreślał Trybunał Konstytucyjny, charakteru absolutnego i – tak jak i inne konstytucyjne prawa i wolności jednostki – może być poddawana przez ustawodawcę pewnym ograniczeniom (zob. np. wyrok TK z 14 czerwca 2004 r. w sprawie SK 21/03, OTK ZU nr 6/A/2004, poz. 56). Zgodnie z art. 22 Konstytucji ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. Z przepisu tego wynika zatem „prawo” do nieograniczania wolności działalności gospodarczej w sposób z nim sprzeczny, niezgodny z wymienionymi w nim warunkami (zob. m.in. wyrok TK z 29 kwietnia 2003 r. w sprawie SK 24/02, OTK ZU nr 4/A/2003, poz. 33). Przepis ten reguluje bowiem wprost – wyczerpująco i kompleksowo – zarówno formalne (w drodze ustawy), jak i materialne (ważny interes publiczny) przesłanki ograniczenia wolności działalności gospodarczej.

Trybunał podkreśla, że obowiązek precyzyjnego wskazania sposobu naruszenia wolności działalności gospodarczej jest szczególnie ważny w odniesieniu do praw i wolności, które zostały wskazane poza rozdziałem II Konstytucji. Skarżący zatem, formułując zarzut naruszenia wolności działalności gospodarczej, zobowiązany jest do wskazania i uprawdopodobnienia, że zaskarżona regulacja narusza dopuszczane przez ustawę zasadniczą ograniczenie tej wolności. Innymi słowy, obowiązkiem skarżącego jest precyzyjne określenie, która z przesłanek określonych w art. 22 Konstytucji została naruszona przez zakwestionowaną regulację i w jaki sposób doszło do tego naruszenia.

W rozpoznawanej skardze konstytucyjnej skarżący nie sformułował argumentacji spełniającej te wymogi. Nie przedstawił bowiem dokładnej analizy prawnej, która – odnosząc się do treści wolności wyrażonej w art. 20 i art. 22 Konstytucji oraz treści zakwestionowanej regulacji – wskazywałaby na to, które przesłanki art. 22 Konstytucji i w jaki zostały naruszone.

Ponadto podniesione przez skarżącego zarzuty w najmniejszym stopniu nie uprawdopodobniają niekonstytucyjności zakwestionowanych przepisów. Skarżący upatruje naruszenie art. 20 i art. 22 czy art. 64 Konstytucji w konieczności dokonania zmieszania ziaren konopi przez importera oraz złożenia określonych dokumentów na potwierdzenie dokonanych czynności. Poza ogólnymi twierdzeniami skarżący nie przedstawił jednak argumentów prawnych, które miałyby uzasadniać nadmierny charakter wskazanych obowiązków. Należy zatem zauważyć, że wymóg, aby czynności, będących przesłankami przyznania pozwolenia na import nasion konopi, dokonał podmiot profesjonalny, jakim jest skarżący, wynika z celu i istoty tej regulacji również w kontekście regulacji prawa Unii Europejskiej.

3.2. Skarżący zarzuca niekonstytucyjność zaskarżonych przepisów (a w szczególności art. 39a ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 ustawy z 2004 r.), w zakresie, w jakim kara administracyjna określona została w stałej wysokości bez względu na powagę naruszenia. Zasadniczy zarzut dotyczy nieproporcjonalnej ingerencji ustawodawcy w wolność działalności gospodarczej.

Na wstępie Trybunał przypomina zatem, że sam fakt określenia administracyjnej kary pieniężnej w sztywnej wysokości i związany z tym brak możliwości indywidualizacji wysokości takiej kary, nie przesądza jeszcze o jej niekonstytucyjności.

W swoim dotychczasowym orzecznictwie dotyczącym administracyjnych kar pieniężnych Trybunał wielokrotnie wskazywał, że dopuszczalność stosowania administracyjnych kar pieniężnych, jako reakcji na naruszenie ustawowych obowiązków, nie budzi wątpliwości konstytucyjnych (zob. wyrok TK z 15 stycznia 2007 r. w sprawie P 19/06, OTK ZU nr 1/A/2007, poz. 2). Administracyjne kary pieniężne są to w istocie środki mające na celu mobilizowanie podmiotów do terminowego i prawidłowego wykonywania obowiązków na rzecz państwa (zob. orzeczenie TK z 1 marca 1994 r. w sprawie U 7/93, OTK w 1994 r., cz. I, poz. 5). Sankcje administracyjne – stosowane automatycznie, z mocy ustawy – mają więc przede wszystkim znaczenie prewencyjne (zob. wyrok TK z 24 stycznia 2006 r. w sprawie SK 52/04, OTK ZU nr 1/A/2006, poz. 6). Kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo-zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (por. wyrok TK z 31 marca 2008 r. w sprawie SK 75/06, OTK ZU nr 2/A/2008, poz. 30). Mieści się zatem w reżimie tzw. odpowiedzialności obiektywnej (por. przywołany wyrok w sprawie P 19/06), co oznacza, że orzekanie administracyjnych kar pieniężnych jest oderwane od konieczności stwierdzania winy i innych okoliczności sprawy. Wystarczy jedynie ustalenie samego faktu naruszenia prawa lub wymogów decyzji administracyjnej (zob. Z. Cieślak, [w:] Z. Cieślak, I. Lipowicz, Z. Niewiadomski, *Prawo administracyjne. Część ogólna*, Warszawa 2000, s. 74). Biorąc pod uwagę dotychczasowe stanowisko Trybunału w zakresie administracyjnych kar pieniężnych, należy stwierdzić, że z samej istoty tych kar wynika, że nie muszą być one indywidualizowane. Umieszczenie ich w systemie odpowiedzialności obiektywnej oznacza bowiem, że są stosowane automatycznie, z mocy ustawy, z tytułu winy obiektywnej, i że mają przede wszystkim znaczenie prewencyjne. Nie oznacza to, że ustawodawca jest nieograniczony w nakładaniu sankcji. W analizowanej skardze skarżący nie przedstawił jednak argumentacji, która uprawdopodobniałaby niekonstytucyjność kary wynikającej z art. 39a ust. 2 w związku z ust. 1 ustawy z 2004 r.

3.3. Trybunał wielokrotnie podkreślał, że prawidłowe określenie podstawy skargi konstytucyjnej nie może ograniczać się jedynie do wskazania przepisów Konstytucji mających być wzorcem kontroli kwestionowanych unormowań, ale powinno polegać na precyzyjnym, popartym merytoryczną argumentacją wyjaśnieniu istoty zarzutu ich niekonstytucyjności. Przedstawiona w analizowanej skardze argumentacja nie pozwala przyjąć, że skarżący prawidłowo zrealizował powyższy obowiązek w odniesieniu do art. 20, art. 22 oraz art. 64 Konstytucji (ujmowanych „samodzielnie”, jak też w związku z art. 2 czy art. 31 ust. 3 ustawy zasadniczej). Skarżący ograniczył się *de facto* do przedstawienia ogólnych twierdzeń dotyczących naruszenia wolności działalności gospodarczej przez brak możliwości indywidualizacji wysokości nakładanej kary proporcjonalnie do wagi naruszenia obowiązków importera. Taki sposób sformułowania zarzutu przesądza o niespełnieniu wymogu określonego w art. 65 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o TK, a przez to stanowi podstawę do odmowy nadania dalszego biegu skardze w tym zakresie.

Również w odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 45 ust. 1 w związku z art. 178 ust. 1 Konstytucji skarga konstytucyjna nie spełnia wymogów formalnych. Trybunał uznaje, że zarzut ten jest oczywiście bezzasadny. Jak wskazano powyżej, brak indywidualizacji wysokości kar administracyjnych pieniężnych, badania stopnia zawinienia oraz automatyzm ich wymierzania stanowi istotę tych kar. Ponadto twierdzenie przez skarżącego, że stała wysokość kary oznacza brak rozpoznania sprawy przez sąd, jest oczywiście bezzasadne.

3.4. W związku z powyższym należało odmówić nadania dalszego biegu skardze: w zakresie badania zgodności art. 39a ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 ustawy z 2004 r., a także § 4

ust. 2 oraz § 7 ust. 1 i 3 pkt 2 rozporządzenia z 2005 r. z art. 2, art. 20 i art. 22 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji – z powodu niedopuszczalności orzekania (art. 77 ust. 3 pkt 4 *in fine* ustawy o TK), a w zakresie badania zgodności zaskarżonych przepisów z art. 45 ust. 1 w związku z art. 178 ust. 1 Konstytucji – z powodu oczywistej bezzasadności zarzutu (art. 77 ust. 3 pkt 3 ustawy o TK).

Z przedstawionych wyżej powodów Trybunał postanowił jak w sentencji.